

Jancsár János: Nem vagyok őrült

(A novella a Gödöllői Irodalmi Díj 2024 pályázaton 3. helyezést ért el.)

Nem vagyok őrült, hisz a kórházban töltött hat hosszú év alatt mindent megtudtam az őrületről. Nem, őrült nem vagyok, de tényleg kicsit más, mint egy épelméjű ember. Már dühös sem vagyok, csak végtelenül üres, és kiégett.

Szétrézek, hogy mibe törölhetném a kezem. Egy kicsit most könnyebb a lelkem. Nem, nem érdekel a hulla. Találják csak meg! Pont ez a lényeg. Még valami kis üzenetet is kellene itt hagynom, hogy tudják, ki és miért trancsírozta fel. Hogy megértsék. De, nem hiszem, hogy megértenék. Amit én éltem át, azt nem értheti meg senki.

Na, így már jobb. Egészen normális zuhanyzója van ennek a tetűnek. Felfrissültem, és kicsit le is higgadtam. Na, nem mintha ideges lennék. Ugyan! Én már talán soha az életben nem leszek ideges. Az én életem lezárult azon a hat évvel ezelőtti éjszakán. Ami azóta történt, az egy másik fél-élet. Egy rohadt rémálom.

Csapzott a hajam. A párás tükörrre húzott tenyérnyi félhomályos csíkban előtűnik hideg, kék tekintetem, és zilált, piszkosszőke, de dús, hullámos sörényem. Meg kéne szárítani. Nem találok hajszárítót. Próbálok hát szárazra törölni.

Kell egy új ruha. Teljesen összevénzt, ahogy csapkodott a karjaival. Halvány izgalom fut végig rajtam. Még sosem vettem del férfiruhát. Feltúrom a szekrényét, és mindent kiszórok a szőnyegre. Hehe... még a végén rablógyilkosságnak fogják gondolni. Találok egy farmert, és egy kockás inget. Ez a nyomorult még mindig a kilencvenes években élt? Nem veszem vissza a bugyim, ez is csak fokozza az izgalmat. Találok egy sportcipőt, ami csak egy számmal nagyobb a kelleténél.

Nem zárom be az ajtót. Sokkal hatásosabb, ha így találják meg a szomszédok ezt a mocskot, vérbe fagyva, kicsavarodott végtagokkal, és üveges, rémült tekintettel a szemén. Igen, résnyire nyitva hagyom. Úgy döntök, körbejárom a várost. Fogalmam sincs, mi változott hat év alatt. A délutáni csúcsforgalom agyament, idegbeteg tülekedése fogad az utcán. Ó, hogy loholnak haza az unalmas, és semmitmondó életükhöz! Hogy besüppedjenek a fotelbe, és a nasit zabáljanak a tévé előtt. Szinte halható sóhajjal, egyesével lehelik ki lelküket a neuronjaik. Szibariták!

El kellett volna hozni a konyhakést. Bár jól mutat a koponyatetőbe állítva, az nem árt, ha van egy fegyver egy gyilkosnál. Hm. Most először gondolok magamra gyilkosként. Pedig gyilkos vagyok. „Az őrült gyilkos hús késszúrással ölte meg ápolóját” Ja. Valami ilyesmi lesz az újságok címlapján. De nem! Nem vagyok őrült, és ezt tudatnom kell a világgal!

A sarkon, a gyalogátkelőnél egész kis tömeg várakozik a zöldre. Úgy néznek rám, mint egy ufóra.
- Mi az anyádat bámulsz?! – förmedek az egyikre.

Tudom, hogy rengeteget fogytam, és a mozgásom sem lehet valami nagyon kecses. A kirakatból valóban egy szörny néz vissza rám. Valaha szerettem a tükörképemet. Mintha lenne egy ikertesóm. Kislány koromban sokat beszélgettünk. Tudom, csak az őrültek beszélgetnek saját magukkal, de szerintem ez nem őrültség, csak sokat voltam egyedül.

Enni kéne valamit... Ott, a sarkon túl volt egy büfé. Az talán még működik.

Kár értem. Jó bőr voltam, és szerettem élni. De a baleset egy csapásra mindent megváltoztatott. Benihez tekertem, és tele voltam tervekkel. Talált valamit a Netflix-en, süttött tortillát, meg vett sangriát. Siettem és elbambultam. A bringám vagy húsz méterrel arrébb repült, mint én. Igazi csoda, hogy túléltem, azt mondták. Csoda. Jah. Bárcsak ne éltem volna túl!

- Egy hamburgert kérek! Hogyhogy milyen? Milyen van? Jó. Akkor rakjál bele mindent, kurva éhes vagyok.

Nincs is nálam pénz. Érzem, ahogy széles vigyor terül el a képemen. Minek a pénz egy gyilkosnak? Legfeljebb kinyírom a kiscsajt is. Egy őrült gyilkos mindenkit kinyír, nem?

- Köszí, de nincs pénzem. Persze, szólj csak, nyugodtan. Ha ezerötért rendőrt hívsz, hívjál. De most hagyj enni!

De jó ez! A gyomrom akkora, mint egy teniszlabda. Két harapás, és tele vagyok. Beledörgölöm a maradékot egy majom hajába. Én szóltam neki, hogy ne bámuljon! Most azt gondolják, hogy örült vagyok... Elfutok.

Már nem is emlékeztem rá, hogy milyen jó érzés futni. Pedig sokat futottam régen. Szerettem azt a bizonyos holtponzt, amit nem ismer más, csak aki már elérte, és átlendült rajta. Mikor a tested átlépi a fáradtság és megerőltetés határát, és csak a mozgás extázisa marad. Igen, egészen jól megy. Kétszaroknyi előny épp lég lesz. Érdekes, hogy ki se fulladtam. Azt hittem, ekkora erőpróba teljesen ki fog készíteni. Kívülről szemlélem magam, ahogy gubbasztok a metrókocsiban, felhúzott térdekkel, két helyet elfoglalva. A tömeg meg csak áll fölöttem. Sírhatnék tör rám, de erőt veszek magamon. Éreztem, hallottam, és a legtöbbször láttam is mindent. Csak mozdulni nem tudtam. Beni három hónap után maradt el. A szüleim három év múlva. Csak Levi, a bátyám járt be hozzám, minden vasárnap. Mivel mutattam némi agytevékenységet, nem mondtak le rólam. Csak én saját magamról. Minden egyes nap. Újra és újra. Hogy aztán reggel, mikor újra jött a vizit, ismét reménykedni kezdjek. Kerestem a kiutat, istenemre, folyton kerestem. Vizsgáltam a testem, és kipróbáltam mindent, amit csak Levi a fülemben suttogott. Oh, igen. Elmélyedt a szakirodalomban, és egyre hozta nekem az új tippet, hogyan tudok felébredni. Csakis ő hitt bennem. El kell mennem hozzá. Meg kell köszönnöm neki!

Hol is járunk? Aham. Nincs messze innen a lakása. Talán már otthon lesz. Vagy Bea. Ja, Bea tuti otthon lesz. Bírom a csajt. Jó sógornő vált belőle, pedig hogy utáltam eleinte...

Egyből szétnyílik a tömeg, ahogy egyet hasba rúgok. Tartják a távolságot. Ahogy felhergelt nősténytigrisként forgok körbe, vicsorogva és hörögve, tuti örültnek néznek.

Nincsenek itthon. Megpróbálok vállal benyomni az ajtót, persze nem sikerül. Ennyire azért nem vagyok erős.

- Csókolom, Piroska néni! Nem tetszik tudni, hogy Levi mikor ér haza? Igen, én vagyok az, az Évi. Igen, felébredtem. Igen. Igen, tényleg csoda. Isteni csoda. Esetleg nem tudna beengedni egy kicsit? Nagyon kell pisilni - teszem hozzá suttogva. Piroska néni aranyos, rögtön megismer.

- Köszönöm, elfogadom. Persze, szívesen mesélek. Nagyon finom a tea, és a keksz. Szóval, volt az a baleset. Kivasalt egy kocsit. Biciklivel mentem, sötét volt, kihajtottam elé, és elcsapott. Nem, nem fájt. Akkor nem éreztem semmit. Három-négy hónapig passzív kómában voltam, aztán elkezdtem hallani, már láttam és éreztem szagokat. De nem tudtam megmozdulni. Igen, kérek még egyet. Köszönöm.

- Szóval elkezdtem érezni mindent. Voltak még fájdalmaim, de nem volt vészes. A törések már összeforrtak. Bejártak hozzám Leviék, meg anyuék, és a barátom is. Nem, nem voltunk jegyben. Volt még pár műtétem, és az szörnyű volt, mert nem altattak el. Azt mondta az aneszteziológus, hogy „ez már úgy sem érez semmit”. Rohadjon meg! Azt mondta, nem szükséges az altatás, úgy se fogok megmozdulni. Én meg feküdtem az asztalon, pucéran, és bámultam bele a fénybe, és mindent éreztem, miközben a sebész dolgozott. Nyüszítettem hangtalanul. El tudja ezt képzelni, Piroska néni? Ahogy a szikével vagdosta a bőröm, és ahogy varrt a sebész? Minden tűszúrást éreztem.

- Aztán odakerült egy új ápoló. Valami Feri. Már az első alkalommal fogdosott, mikor tornáztatott. Dühös voltam és tehetetlen. Aztán egyre bátrabb lett. Átkérte magát éjszakásba. Hogy miket művelt velem az az állat! Nem is tudom, hányszor erőszakolt meg... Tudtam, hogy jön, mikor leoltották a villanyt és bekapcsolt az irányfényt. És jött. Kiélte rajtam a sadista hajlamait. Tűt szúrt a körmöm alá. Pengével vagdosta a bőröm ott, ahol nem látszik. És egyre durvább lett. Mindenféle dolgokat kezdett belém nyomni. Egyre nagyobb, és egyre fájdalmasabb dolgokat. Ezt élvezte igazán. Igen, szerintem is fel kéne akasztani az illetet. Pontosan. Feljelenteni? Áh, dehogyis, Piroska néni! Majd inkább tessék csak figyelni a híradót! Én nem jelentek fel senkit. Magam intézem a dolgaimat...

Jaj, neeee! Istenem! Máris villanyoltás! Most kapcsol be az irányfényt. És már jön megint...